

[Merete Aarup]

end for enlige, vil enlige alligevel i 1987 modtage et betydelig større tilskud, ca. 9.000 kr. årlig, end gifte forsørgere. For 1988 vil, som også ministeren nævnede det, enlige få såvel familieydelsen som de hidtidige børnetilskud, mens alle øvrige kun vil få børnefamilieydelsen.

Den konservative og CDs gruppe må derfor, også fordi lovforslaget vil koste ca. 230 mill. kr., afvise dette.

Hanne Severinsen (V):

Med hensyn til selve det tekniske synes jeg næsten ikke, man kan tilføje noget. Der er tale om, at de enlige forsørgere får deres forbedring noget senere, men de får en forbedring, og de får en meget betydelig forbedring. Derfor synes jeg, at det er mærkeligt, at man prøver at sætte folk i hovedet, at de nu skal prøve at protestere – vi har alle sammen fået en masse breve – fordi der isoleret set er andre, der i første omgang får lidt mere. Man glemmer at tænke på, at når der er gået ½ år, får man selv, og når der er gået 1 år, får man virkelig meget mere.

Jeg synes, det er beskæmmende, at man på den måde forsøger at drive misundelsespolitik. Jeg kan slet ikke forstå, at SF overhovedet vil gå ind i den diskussion, for der er ingen tvivl om, at det bliver langt bedre at være enlig forsørgere, når skattereformen slår fuldt igennem.

Aase Olesen (RV):

Det Radikale Venstre kan ikke støtte dette lovforslag fra SF om at tredoble det forhøjede børnetilskud for april kvartal 1987.

Baggrunden for, at skatteforhandlerne måtte gennemføre børnefamilieydelsen i skattereformen på 5.000 kr. pr. 1. juli og ikke pr. 1. januar 1987, var, at vi manglede provenu, da vi havde forhandlet os frem til, hvilke overgangsregler der skulle gælde i skattereformen. For at skaffe det provenu blev man enige om at sætte børnetilskudsreglerne i kraft 1. juli 1987 og samtidig gøre noget for dem, der kom ind under skattereformens regler allerede fra 1. januar 1987, altså dem, der kunne siges at blive ramt af det, nemlig familier med børn.

Den ordning, vi fandt frem til, var enkel og let gennemførlig, nemlig at fordoble de børnetilskud, som allerede var regnet ud eller

i hvert fald ville blive regnet ud pr. automatik. Dermed ramte man lige præcis de familier, man ønskede skulle have glæde af dette, nemlig først og fremmest dem, der har fuldt børnetilskud, og med en aftrapning til de mere velstillede familier.

Jeg deler ministerens forbløffelse over den forargelse og de protester, som den overgangsregel har ført til. Jeg har faktisk ikke i de 7-8 år, jeg har beskæftiget mig med socialpolitik, oplevet en mere urimelig proteststorm end denne. Det har handlet om folk, ofte socialrådgivere, eller hvad de ellers har været, med rimelige indtægter, som er kommet og har påvist, at nu var der nogle, der fik lidt mindre forbedringer end andre, og at man relativt ikke fik så meget som nogle andre. Når man nu ved, at det ikke mindst har været de lavtlønnede samboende og lavtlønnede samgifte, der har haft problemerne, fordi de stødte ind i alle de mange aftrappingsregler, vi har omkring daginstitutionstakster og fripladsgrænser osv. osv., må jeg nok sige, at det er et stift stykke, at man har fået så mange protester fra folk, som vitterlig set på årsbasis får fordel af denne ordning.

Det skuffer mig, og jeg må sige, at hvis man har den holdning – og den må SF åbenbart dele, når man fremsætter forslag her – lægger man i og for sig al fordelingspolitik på hylden. Hvis alle altid skal have relativt lige meget, så kan vi godt holde op med at omfordele i dette samfund. Det skuffer mig, at SF er hoppet på den limpind.

Kofod-Svendsen (KRF):

Kendsgerningerne er, at tager vi 1987 og især hele 1988, eller tager vi de to år 1987 og 1988 sammenlagt, får alle med børn øgede børnetilskud. Man kan så finde ud af, at der er nogle, der i en bestemt periode får mere end andre. Det er ikke sådan, at man tager fra nogen, men vi er ude i spørgsmålet, hvor man yder nogle mere end andre. Der er blevet redegjort for overgangsregler osv., det skal jeg ikke gentage, men for mig er det væsentligt at få slået fast, at man øger børnetilskuddene. I stedet for at regne pr. kvartal synes jeg, det måtte være rimeligere at regne pr. år og så konstatere, at alle får en forbedring, og det må være det væsentlige.

Man kan da altid drøfte, om de burde få yderligere forbedringer. Men dér løber vi ind